

Kulturen behöver skribenter

Under vårterminen har koreografen och regissören Iki Gonzalez Magnusson tillsammans med dansare och skådespelare arbetat fram det musikaliska och rörelsebaserade scenkonstverket "Inga känslor är också känslor".

Utifrån föreställningens tema och frågeställningar har sju kulturskribenter från Borlänge i åldrarna 16–21 arbetat med skrivandet. Tillsammans med den digitala kulturplattformen Kultwatch har Redaktion7 etablerats på Dalateatern.

Ett av syftena med redaktionen har varit att väcka intresset hos fler att skriva om kultur. Själva skrivandet kan vara en tröskel för många, och att just skriva om kultur innebär ytterligare en sådan. Vi ser att kulturscenen är i behov av att fler skriver utifrån olika perspektiv och erfarenheter för att motverka homogenitet och ensidig rapportering.

Dagens kulturredaktioner brottas med problem som nedskärningar, ett snabbare klickbait-samhälle och där kulturskribenter verkar under osäkra arbetsvillkor. Med andra ord finns

det dåligt med utrymme för att ägna sig åt ett skrivande som får ta plats och pröva sig fram, särskilt vad gäller kulturjournalistik och kritik av unga skribenter.

En viktig aspekt i formandet av denna redaktion har varit att skapa utrymme för att prova på skrivandet utifrån en scenkonstverk. Lust och nyfikenhet har varit utgångspunkt likväl att se olika kompetenser, historier och erfarenheter som möjliggör för skrivandet.

Det har dessutom varit relevant att inte lära ut ett specifikt sorts skrivande, eftersom vi alla bär på inbyggda mönster och normer. Därför har skribenterna fått arbeta med skrivövningar för att pröva sig fram till ett eget skrivsätt, och lära sig av varandra.

Resultatet av Redaktion7 har ni här i era händer. Här kan ni ta del av dik-

Fler behöver utmana och spränga språkets, skrivandets, tänkandets och berättandets gränser.

REDAKTION7

Skribenter: Thea Hertzberg, Hanna Hindrikes, Lukas Skrindsta Holmgren, Maryam Hassan Mohamed, Jennifer Nyström, Shahvali Safdari, Josefin Viklund.

Redaktörer: Macarena Dusant, Samuel Girma, Afrang Nordlöf Malekian.

Korrektur: Nawroz Zakholy.

Layout: Markus Lindh/Dala-Demokraten.

Foto: Per Eriksson/Dalateatern, Hanna Kisch.

Tack till: Iki Gonzalez Magnusson, Lisa Hugosson, Lisa Liljestrand, Ulf Lundén och Paloma Madrid. Ett särskilt tack till Susanne Trolleberg.

ter, existentiella reflektioner, sagor, berättelser och intervjuer.

Shahvali Safdari skriver om gränspolitikkens villkor för människans rätt att existera; i Hanna Hindrikes dikt får läsaren ta del av ett Dalarna bortom det gulliga naturromantiska landskapet som platsen marknadsförs som; Lukas Skrindsta Holmgren gör en intervju med koreografen och

regissören Iki Gonzalez Magnusson om kroppsnormer inom dansen; Maryam Hassan Mohamed berättar historien om Dalahästen; Jennifer Nyström lyfter fram ett ofta bortglömt yrke inom teatern – maskörens arbete; Thea Hertzbergs dikt tar upp relationen mellan lyssnandet och talandet; Josefin Viklund inspireras av föreställningens titel och reflekterar kring hur känslor signalerar vem en är och konflikten i att förstå vilka känslor som är sanna och vilka som är falska.

Att fler röster ska ta plats i samhället är något många skriver under på men tyvärr finns det inte alltid utrymme. Genom denna publicering vill vi på Kultwatch bidra till ett ökat intresse för att skriva om kultur.

Fler behöver utmana och spränga språkets, skrivandets, tänkandets och berättandets gränser. På så vis kommer fler kunna dela med sig av sina berättelser. Men det förutsätter även att vi lär oss att aktivt lyssna på varandra.

Macarena Dusant
Samuel Girma
Afrang Nordlöf Malekian

”Hela konst- och kulturvärlden är hittepå!”

KULTUR Koreografen och regissören Iki Gonzalez Magnusson har sedan 2008 aktivt valt att arbeta med dansare med olika erfarenheter och bakgrund inom dansen.

Koreografen och regissören Iki Gonzalez Magnusson. FOTO: HANNA KISCH

Det året startade hon den ideella föreningen Utopia som exempelvis grundade Projekt Kroppsfunktion. Ett sceniskt verk där människor med olika funktionsvariationer fick möjligheten att framträda på scen. Även i föreställningen "Inga känslor är också känslor" har Iki utgått ifrån olika sorters kroppar och individer.

"Jag ville ha en större bredd och arbeta med människor med olika kunskaper", berättar hon inledningsvis.

Första gången jag träffade Iki diskuterade vi frågor som berör den "typiska kroppen för en dansare". Iki berättade kort om sin syn på dansvärldens dömande uppfattningar om hur en dansare ska se ut.

Jag kände genast att jag ville höra mer om detta och via email har den här konversationen fortsatt. Min första fråga till Iki berör just kroppens plats inom dansen: **Hur viktig skulle du säga att kroppen och dess rörlighet är inom dansen?**

"Kroppen i sig är inte det viktigaste, utan du eller den som är i kroppen är viktigare. Att en är ett med sin kropp, oavsett utseende och funktion. Finns det connection så behövs det inte så mycket mer. Då spelar former, normer eller rörlighet ingen roll."

Hur förhåller du dig till din egen kropp inom dansen?

"Jag och min kropp, som dansare, är ju bästa vänner men som bråkar, dagligen. Jag kan bli frustrerad över skador eller när jag känner att min kropp börjat bli äldre men samtidigt kan jag fortfarande bli helt lyrisk när jag och krop-

pen klarar av saker eller danser till exempel."

Som jag tolkar det så låter det som att du inte ser kroppen som ett del av ditt "jag" utan som något eget? Är det något du insett tack vare dansen?

"Ja, att vi är två. Jag och kroppen känns viktiga när det också är mitt jobb. För att inte bli utbränd eller knasig så tycker jag det är skönt att se oss som två. Ibland samarbetar vi, och ibland har vi paus ifrån varandra!"

Kan det finnas tillfällen då former, normer och rörlighet spelar roll?

I scenkonstverket Inga känslor är också känslor har du arbetat en del kring idéer om vad Dalarna är – finns det en uppfattning om att en specifik kropp ska representera Dalarna på scenen?

"Ja, det finns tillfällen där det spelar roll och då är det såklart viktigt att bejaka detta. Att spela någon från Dalarna tänker jag att alla kan göra, men att det viktiga och relevanta är hur du spelar och vad du gör med det."

Varför föredrar du att skapa normbrytande arbeten och jobba med dansare från olika bakgrunder och som inte passar in i "dansens mallar"?

"Det finns redan många scenkonstverk som reproducerar normer och jag

Allt baseras på hierarkier och makt! Och folk är rädda. Om alla skulle säga vad de tycker så skulle ju antagligen just hierarkierna och makten förändras, eller iallafall bli lite omskade. Och sånt går ju inte för sig... eller?

Iki Gonzalez Magnusson

ser inget spännande eller liksom utmanade i att fortsätta reproducera dem. Då kan jag lika gärna jobba med något annat."

Hur tar din konstnärliga process form när du arbetar med dansare som bryter dansvärldens normer?

"I dansvärlden finns olika regler och förhållningsätt. Om du jobbar med personer som inte upplevt dessa eller lärt sig den typen av dans eller föreställningar så får en anpassa allting efter just den gruppen. Nya saker hittar på och alla lär sig på plats."

Vad är din åsikt kring de normer som finns inom dansvärlden, till exempel längd, etnicitet eller kön? Varför uppstår de normerna tror du?

"Supertrista och helt onödiga. De skapar ju mest en dålig vibe. De uppstår och fortsätter uppstå eftersom det är ett extremt bajsnodigt sammanhang som vill framstå som nyskapande men samtidigt fortsätter skapa precis samma saker hela tiden. De befäster normerna om och om igen, snark!"

Hur brukar responsen på dina föreställningar se ut? Bli du någonsin kritiserad av dansvärlden just på grund av dina normbrytande arbeten?

"Väldigt blandat! Det är många som gillar det och blir intresserade, men också många som låtsas gilla det men sedan pratar om hur knäpp jag är, haha."

Varför tror du att de låtsas gilla ditt arbete? Varför är dina kollegor inte ärliga kring vad de tycker om hur du väljer att arbeta?

"Hela konst- och kulturvärlden är hittepå! Allt baseras på hierarkier och makt! Och folk är rädda. Om alla skulle säga vad de tycker så skulle ju antagligen just hierarkierna och makten förändras, eller iallafall bli lite omskade. Och sånt går ju inte för sig... eller?"

Lukas Skrindsta Holmgren

Maska för maska

*Jag är försvarslös när det förfutna angriper min sanning
Som om jag vore en tom röst som ej får andrum
Naket står jag inför de ord som spottas mot mig utan en talan
Eller kanske snarare utan någon som hör?*

*I en värld där ens röst betyder allt
Viska, tala, skrika
Men de vägrar att lyssna
Vart ska jag ta vägen då?*

*Det är min sanning, inte din!
Du kan aldrig bära den!
Aldrig röra den
Och aldrig känna den*

*Den stickade tröjan passar dig
Aldrig lika bra som när jag bär den
För den är min!
Slit inte ut min stickade tröja
Förstå den istället
Värda den
Se efter min stickade tröja*

*Samhället är så fullt
Ändå känner jag mig så tom
Folk tar sig friheten att smutska min röst
En förvrängd historia blir en annans verklighet
De sliter sönder tröjan i bitar, jag ser den fallera likt rösten inom mig
Maska för maska – nu är jag helt naken
Blottad inför ett samhälle där ingen vet min sanning förutom jag*

Thea Hertzberg

Ensemblen i "Inga känslor är också känslor". Joel Torstensson, längst bak, Marvil Iglesias, Patrik Pettersson, mitten, Catarina Zarazua Mujo, Anna Granquist, Francine Agbodjalou, längst fram, och Ellen Söderhult, liggande.

FOTO: PER ERIKSSON/DALATEATERN